

# PROLÓG

## A gonosz a célkeresztben

*2003. március vége, Násziríja térsége, Irak*

Belenéztem a mesterlövészpuska céltávcsövébe, a magasból alaposan szemügyre vettem az iraki kisvárosban végighúzó utat. Ötven méterre tőlem egy nő kinyitotta egy kis ház ajtaját, és kilépett gyermekével az utcára.

Az utca többi részén senkit se láttam. Az itt lakó irakiak behúzódtak a házaikba, a legtöbbjük halálra rémült. Néhány kíváncsi lélek a függönyök mögül leskelődött és várt. Már hallhatták a közeledő amerikai egység robaját. A tengerészgyalogosok áradata az úton tartott feléjük, észak felé menetelt, hogy megszabadítsa az országot Szaddám Huszeintől.

Az én feladatomban a védelem volt. Szakaszom aznap, korábban szállta meg az épületet, és rejtőzködve foglalt tüzelőállásokat, hogy „felülről biztosítsa” a tengerészgyalogosokat, vagyis megakadályozza, hogy a városban lesből rajtuk üssenek.

Nem látszott túlságosan nehéz feladatnak – ha valamit éreztem, az inkább öröm volt, amiért a tengerészgyalogosok az én oldalamon állnak. Láttam már a fegyvereik pusztítóerejét, és utáltam volna ellenük harcolni. Az iraki hadseregnek semmi esélye sem volt. És ami azt illeti, úgy tűnt, már el is hagyták a környéket.

A háború durván kezdődött két héttel korábban. Szakaszom, a 3. számú SEAL-csoport „Charlie”, (később „Cadillac”) szakasza március 20-án hajnalban segédkezett a támadás megindításában. Partra szálltunk a Fao-félszigeten, és elfoglaltuk az ottani kőolajkikötőt, nehogy Szaddám felgyújtassa, ahogy az első öbölháborúban tette. Most azt

a feladatot kaptuk, hogy támogassuk az északra, Bagdad felé menetelő tengerészgyalogosokat.

SEAL voltam, a haditengerészet különleges hadviselésre kiképzett kommandóharcosa. A SEAL rövidítés a *Sea, Air, Land* (Tenger, Levegő, Szárazföld) szavakból áll össze, és nagyjából le is írja azon helyek széles választékát, ahol tevékenykedünk. Ebben az esetben messze benn tartózkodtunk a szárazföld belsejében, sokkal távolabb, mint ahol a SEAL-ek hagyományosan működnek, bár ahogy folytatódott a terror elleni háború, ez általánossá vált. Majdnem három évet töltöttem kiképzéssel és tanulással, hogy harcossá váljak, most tehát készen álltam erre a harcra, már amennyire bárki készen állhat.

A puská a kezemben egy .300 WinMag volt, különleges pontosságú, forgó toológázis ismétlődő mesterlövészfegyver, amely szakaszom rangidős tiszthelyettesé (a főnöké) volt. Egy ideig ő fedezte az utcát, és most szünetre volt szüksége. Nagyfokú bizalomról tanúskodott, amikor engem választott, hogy legyek a megfigyelője, majd vegyem át a fegyvert. Új fiú voltam, zöldfülű, vagyis új srác, ahogy a csoportoknál mondják. SEAL-mércével mérve nem zárult még le a kipróbálásom.

És nem képezték még ki SEAL-mesterlövésszé. Én mindennél inkább az akartam lenni, de hosszú utat kellett még addig bejárnom. Azzal, hogy azon a reggelen rám bízta a puskát a főnök, a maga módján próbára tett, hogy lássa, a megfelelő anyagból gyúrtak-e.

Egy régi, lerobbant épület tetején tartózkodtunk a település szélén, amelyen a tengerészgyalogosok átvonulni készültek. Alattunk az ütött-kopott országút fölött port és papírfecniket hordott a szél. A hely büzlött, mint a szennyvízcsatorna – Irak szaga azok közé a dolgok közé tartozott, amelyekhez sohasem tudtam hozzászokni.

– Jönnek a tengerészgyalogosok! – szólalt meg a főnököm, amikor rázkódni kezdett az épület. – Most figyelj!

Meresztettem a szememet a távcsőbe. Az egyedüli mozgó ember a nő volt és talán egy vagy két gyerek a közelében.

Néztem, ahogy katonáink megállították járműveiket. Tíz fiatal, büszke, egyenruhás tengerészgyalogos szállt ki és sorakozott fel gyalogos járórozéshez. Miközben az amerikaiak megszerveződtek, a nő kivett valamit a ruhája alól, és megrántott rajta valamit.

Kézigránátot élesített. Én először nem ismertem fel.

– Sárgának látszik – számoltam be a főnöknek, miközben már ő maga is figyelt. – Sárga, a teste...

– Kézigránátja van – közölte a főnök. – Ez kínai gránát.

– A francba!

– Lőj!

– De...

– Lőj! Kapd el a gránátot! A tengerészgyalogosok...

Tétováztam. Valaki próbálta rádión elérni a tengerészgyalogosokat, de nem sikerült. Már jöttek végig az utcán, egyenesen a nő felé tartottak.

– Lőj! – mondta a főnök.

Ujjammal megnyomtam az elsütőbillentyűt. A lövedék elhagyta a cső végét. Lőttem. A kézigránát leesett a földre. Akkor lőttem újra, amikor felrobbant.

Ez volt az első alkalom, amikor mesterlövészpuskával öltem. És az első alkalom Irakban – az első és az egyetlen –, amikor valaki mást öltem, nem hímnemű hadviselőt.

Az volt a dolgom, hogy lőjek. A nő már halott volt, én csak arról gondoskodtam, hogy ne vigyen magával egyetlen tengerészgyalogost se.

Nyilvánvaló volt, hogy nemcsak őket akarta megölni, de senki másval sem törődött a közelben, akit elpusztított volna a gránát robbanása vagy a kirobbanó tűzharc. Az utcán tartózkodó gyerekeket, az embereket a házakban, talán a saját gyermekét is...

Túlságosan elvakította a gonosz ahhoz, hogy gondoljon arra, mi lesz velük. Egyszerűen csak amerikaiakat akart ölni, mindegy, mibe kerül.

A lövéseim több amerikaiat is megmentettek, akiknek az élete egyértelműen többet ért, mint a nő eltorzult lelke. Tiszta lelkiismerettel állhatok isten elé. De igazán, mélységesen gyűlöltem a gonoszságot, amely azt a nőt megszállta. A mai napig gyűlölöm.

A barbár, alávaló gonoszság volt az, ami ellen Irakban harcoltunk. Ez az oka, hogy sokan, magamat is beleértve, „barbároknak” nevezték az ellenséget. Igazán nem kínálkozott más kifejezés annak megnevezésére, amivel ott szembekerültünk.



Az emberek folyton azt kérdezik tőlem: „Hány embert öltél meg?” Szabványválaszom így hangzik: „A választól jobb vagy rosszabb ember leszek?”

A szám nekem nem fontos. Bárcsak többet öltem volna meg! Nem azért, hogy hangosabban hetvenkedhessek, hanem mert hiszem, a világ jobb hely amerikaiak életének kioltására áhító barbárok nélkül. Mindenki, akit Irakban lelőttem, amerikaiakban akart kárt tenni vagy az új kormányzathoz hű irakiakban.

SEAL-ként megvolt a feladatom, amit el kellett végeznem. Gyilkoltam az ellenséget, amelyik nap mint nap amerikai honfitársaim elpusztítására szőtt terveket. Ma is kísértenek az ellenség sikerei. Kevés volt belőlük, de még egyetlenegy elveszített amerikai élet is túlságosan sok.

Nem izgat, mit gondolnak rólam mások. Ez egyike azoknak a dolgoknak, amelyeket csodáltam apámban, miközben felnöttem. Füttyült rá, mit gondolnak mások. Az volt, aki volt. Azon kvalitások egyike ez, amelyeknek köszönhetően meg tudtam őrizni elmém épségét.

Miközben ez a könyv nyomdába kerül, én még mindig feszengek kicsit a gondolattól, hogy a nyilvánosság elé tárom életem történetét. Először is mindig úgy véltem, ha meg akarod tudni, milyen a SEAL-ek élete, eredj és szerepd meg a saját háromágú szigonyodat: érdemeld ki a csapatjelvényünket, annak jelképét, hogy kik vagyunk! Csináld végig a kiképzéstünket, hozd meg az áldozatokat, testieket és lelkieket egyaránt! Ez az egyetlen módja, hogy megtudd.

Másodszor pedig, és ez sokkal fontosabb, ugyan kit érdekel az én életem? Nem különbözöm én bárki mástól.

A sors véletlenül úgy hozta, hogy kerültem néhányszor igazán kemény helyzetbe. Sokan mondták már nekem, hogy ez érdekes. Én nem találok annak. Mások arról beszélnek, könyvet írnának az életemről vagy a dolgokról, amelyeket tettem. Ezt furcsállom, de ugyanakkor úgy érzem, ez az én életem és az én történetem, és úgy vélem, jobb, ha én vagyok az, aki megőrökíti írásban, úgy, ahogy valóban megtörtént.

És ott van még az a rengeteg ember, aki elismerést érdemel, és ha nem írom meg a történetet, tetteik feledésbe merülhetnek. Ez a gondolat a legkevésbé sem tetszik. A srácaim jobban megérdemlik a dicséretet, mint én.

A haditengerészet több, mesterlövészként elért halálos találatot tulajdonít nekem, mint az amerikai fegyveres erők bármely más egykori vagy mai tagjának. Azt hiszem, ebben igazuk van az illetékeseknek. A pontos szám megállapításában ingadoznak. Egyik héten 160, majd valamivel több, utána pedig valahol a kettő között. Ha számot akarsz, kérdezd a haditengerészetet – esetleg még az igazit is megkaphatod, ha a megfelelő napon kapod el őket.

Az emberek mindig számot akarnak. Még ha a haditengerészet engedné, akkor sem közölnék ilyet. Én nem az a számolós fajta vagyok. A SEAL-ek hallgatag harcosok, és én lelkem legmélyéig SEAL vagyok. Ha a teljes történetet akard, szerezd meg a háromágú szigonyt! Ha ellenőrizni akarsz, kérdezz meg egy SEAL-t!

Ha akard azt, amit nyugodt lelkiismerettel megosztok veled, s hozzá néhány olyan dolgot is, amelyet csak kelletlenül fedek fel, olvass tovább!

Mindig mondtam, hogy nem én vagyok minden idők legjobb lövője, sőt, még csak a legjobb mesterlövésze sem. Ezzel nem a képességeimet és a szaktudásomat szólóm le. Az biztos, hogy keményen dolgoztam a tökéletesítésükön. A sors megáldott néhány kiváló kiképzővel, akik minden elismerést megérdemelnek. És a srácaim – SEAL-bajtársaim, valamint a tengerészgyalogosok és a hadsereg katonái, akik velem harcoltak és segítettek tenni a dolgomat – valamennyien döntő mértékben járultak hozzá a sikeremhez. Kiemelkedő összesített eredményem és az úgy nevezett legendás hírem azonban nagyon sokat köszönhet annak a körülménynek, hogy sokszor voltam nyakig a szarban.

Más szavakkal: több lehetőségem volt, mint legtöbb bajtársamnak. Hosszú tengerentúli szolgálati időszakokat nyomtam le az iraki háború kezdete előtti időktől egészen 2009-es kilépésemig. Elég szerencsés voltam ahhoz, hogy a harcok kellős közepébe helyezzenek.

Van még egy kérdés, amelyet számtalanszor feltesznek nekem: „Zavar, hogy olyan sok embert öltél meg Irakban?”

Én ilyenkor azt válaszolom: „Nem”.

És így is érzem. Első alkalommal, amikor lelész valakit, kicsit ideges leszel. Azt gondolod, valóban képes vagyok lelőni ezt a pasast? Ez így tényleg rendben van? De miután megölöd ellenségedet, rájössz, rendben van. Azt mondod: *nagyszerű*.

Újra megteszed. És újra. Teszed, hogy az ellenség ne öljön meg téged meg a honfitársaidat. Teszed, amíg nem marad senki, akit megölhetnél.

Hát ilyen a háború.

Szerettem, amit csináltam. Ha mások lennének a körülmények – ha nem lenne rám szüksége a családomnak –, egy szempillantás alatt visszamennék. Nem hazudok, és nem túlzok, amikor azt mondom, nagyszerű mulatság volt. Életem legpompásabb időszakát éltem meg SEAL-ként.

Az emberek próbálnak beskatulyázni agresszív állatnak, klassz öregfiúnak, seggfejnek, mesterlövésznek, SEAL-nek, továbbá valószínűleg más, nyomdafestéket nem tűrő kategóriákba betuszkolni. Végző soron a történetem Irakban és utána többről szól, mint pusztán emberek öléséről, sőt, mint a hazámért vívott harcról.

Arról szól, milyen férfinek lenni. És a szeretetről is szól a gyűlölet mellett.